

Arrest

nr. 219 713 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor verzoeker en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2017 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 24 januari 2018 legde verzoeker te Antwerpen met mevrouw R.P.A.N., van Nederlandse nationaliteit een verklaring tot wettelijke samenwoning af.

Op 9 maart 2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw R.P.A.N. te registreren. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de rechtbank van eerste aanleg.

Op 31 juli 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de hoedanigheid van feitelijk partner.

Op 20 december 2018 bevestigde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Op 29 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2018 werd ingediend door:

*Naam: B., A. (...)
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)1981
Geboorteplaats: Accra
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.07.2018 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde R.P.A.N., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Op 31.07.2018 werd een bijlage 19ter en attest van immatriculatie afgeleverd.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Immers, op 24.01.2018 legde betrokkenen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Uit het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen bleek het volgende:

‘De wettelijke samenwoning van de heer B.A. en mevrouw R.P. is kennelijk enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende.

Dit besluit ik uit volgende elementen:

Meneer B. kan wettelijk verblijf bekomen op basis van een wettelijke samenwoning met mevrouw R.P.

Er is sprake van een vaag ontmoetingsverhaal en relatieverloop. Meneer B. en mevrouw R. verklaren elkaar te hebben leren kennen in Amsterdam. Beiden geven aan dat meneer op mevrouw is afgestapt en dat ze die dag elkaars nummers hebben uitgewisseld. Ze verklaren eerst telefonische contacten te

hebben gehad waarna ze een week na hun eerste ontmoeting voor het eerst met elkaar afspraken. Over de verdere ontmoetingen en de frequentie van deze ontmoetingen blijven partijen zeer vaag. Ze leggen hierover eveneens tegenstrijdige verklaringen af.

Er is sprake van een leeftijdsverschil waarbij meneer B. 11 jaar ouder is dan mevrouw R.

Bovendien werden er een tal van tegenstrijdigheden vastgesteld onder andere over elkaars ontmoeting en het verdere relatieverloop, wanneer naar België zijn verhuisd en de ontmoetingen met elkaars familie. Dit zijn zaken die men normaal gezien van elkaar hoort te weten in een relatie.

Verder zijn er een tal van onwetendheden vastgesteld onder andere omtrent de verblijfshistoriek van meneer, elkaars tewerkstelling en de reden van verhuis naar België.

Daarenboven vertonen partijen een gebrekkige kennis van elkaars personalia. Zo weet mevrouw niet wanneer meneer zijn vader is overleden. Meneer meent te denken dat mevrouw 3 zussen heeft terwijl mevrouw aangeeft dat ze slechts 1 zus heeft. Mevrouw meent te denken dat meneer geen kinderen heeft. Meneer geeft dan weer een volledige andere naam op voor mevrouw haar dochter en hij meent ook te denken dat mevrouw eerder heeft samengewoond met iemand.

Ten slotte leggen meneer B. en mevrouw R. onvoldoende bewijzen voor om de duurzaamheid van hun relatie aan te tonen.'

Op 09.03.2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissing. Op 20.12.2018 bevestigde de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen deze weigeringsbeslissing.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en/of de referentiepersoon niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn/haar partner. Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van de wettelijke samenwoning, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijke partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. In het kader van de huidige aanvraag voorgelegde foto's doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 31.07 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat betreft het gezinsleven met de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat het duurzaam karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist. Louter een gezamenlijke verblijfsplaats is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, noch van het bestaan van een gezinsleven."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het voorzichtigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering niet correct is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

Aangaande de verklaring van de wettelijke samenwoning

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de door verzoeker afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning dd. 24.01.2018. Het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand deze samenwoont niet registreerde werd door de verwerende partij als voldoende element beschouwd om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De verwerende partij liet na om met de door verzoeker neergelegde bewijzen van duurzame relatie rekening te houden. De verwerende partij ging er ten onrechte van uit dat de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand een voldoende bewijs is.

Er dient echter gepreciseerd te worden dat de verklaring van de wettelijke samenwoning van januari 2018 dateert, hetzij één jaar voor de bestreden beslissing. De verwerende partij diende na te gaan in welke mate de relatie van partijen één jaar later als of niet duurzaam is geworden.

Het feit dat de verwerende partij louter naar de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand verwijst dient als niet correct beschouwd te worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd.

Aangaande de door neergelegde stukken

In het kader van de procedure gezinshereniging diende verzoeker bewijzen van de duurzame relatie voorleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij daarmee rekening heeft gehouden. De verwerende partij is van oordeel dat de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning voldoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

“in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde foto's doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.”

De verwerende partij stelt niet waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet voldoende geweest zouden zijn. Uit geen element blijkt dat hij ze onderzocht heeft.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd werd.”

De Raad is van oordeel dat het voorzichtigheidsbeginsel een gelijkaardige draagwijdte heeft als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is en meent dat niet met alle elementen is rekening gehouden. Hij stelt dat de gemachtigde zich ertoe beperkt heeft te verwijzen naar de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 maart 2018 om zijn verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, zonder rekening te houden met de door verzoeker neergelegde bewijzen van het bestaan van een duurzame relatie en zonder na te gaan in welke mate de relatie van verzoeker sinds deze weigering duurzaam is geworden. Verzoeker wijst ook op de foto's die hij bij zijn aanvraag had neergelegd. Hij meent dat niet blijkt dat de gemachtigde deze heeft onderzocht, en meent dat in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarom deze stukken niet voldoende zouden zijn om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2°”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt daarbij als volgt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker onvoldoende bewezen heeft een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Daarbij wordt geciteerd uit het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, die concludeerde dat de wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw R.P.A.N. kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Deze ambtenaar baseerde zijn conclusie onder meer op het vage ontmoetingsverhaal en relatieverloop, op het leeftijdsverschil van 11 jaar, op de vele tegenstrijdigheden en onwetendheden die werden vastgesteld inzake het ontmoetingsverhaal, het relatieverloop, de verblijfshistoriek, elkaars tewerkstelling en de reden van verhuis naar België, op de gebrekkige kennis van elkaars personalia, en op de vaststelling dat onvoldoende bewijzen van de duurzaamheid van hun relatie werden voorgelegd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde zich er echter niet toe beperkt louter te verwijzen naar deze weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 9 maart 2018. De gemachtigde heeft daarentegen ook gewezen op het vonnis van 20 december 2018, hetzij nauwelijks meer dan een maand voordat de bestreden beslissing werd genomen, waarin de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen deze weigeringsbeslissing heeft bevestigd. De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij meent dat de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met hoe verzoekers relatie met de referentiepersoon is geëvolueerd sinds de weigeringsbeslissing van 9 maart 2018.

Verder heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en/of de referentiepersoon niet de intentie hebben/heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen en dat het feit dat zij als koppel niet geloofwaardig waren binnen het kader van de wettelijke samenwoning impliceert dat zij dat ook niet als feitelijke partners zijn. Gezien het voornoemde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te

Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. De gemachtigde vervolgt dat de voorgelegde foto's geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en dat ook een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter. Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde de voorgelegde foto's wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken. Waar verzoeker meent dat de gemachtigde ook expliciet verder moest vermelden waarom hij meent dat deze foto's geen afbreuk doen aan zijn vaststellingen, merkt de Raad op de gemachtigde niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen argumenten of voorgelegde stavingsstukken maar dat uit de bestreden beslissing wel moet blijken dat die argumentatie of voorgelegde stavingsstukken in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 4 december 2002, nr. 113.182), wat in casu het geval is.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende of niet correct werd gemotiveerd, noch blijkt dat de gemachtigde op onvoorzichtige of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van het voorzichtigheids- of zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

(...)

Verzoeker in casu vormt een gezin met een EU-onderdaan.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoeker vermits ze verzoeker beveelt het grondgebied te verlaten. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en haar EU-partner.

Verzoeker zal zich genoodzaakt voelen om terug naar zijn land van herkomst te keren zonder zijn partner, dewelke niet gedwongen kan worden om het land te verlaten.

Deze scheiding zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen, daar de contacten tussen beiden platonisch zullen blijven.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbréking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969,1 april 1996, T. Vreemd. 1997 , 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;”

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing hem verplicht het grondgebied te verlaten en hem dus van zijn partner zal scheiden, en bijgevolg een inmenging vormt in zijn gezinsleven met haar. Verzoeker wijst erop dat artikel 8 van het EVRM dergelijke inmenging verbiedt, tenzij waar deze noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid, wat in casu niet blijkt. Hij haalt twee arresten aan van de Raad van State waaruit blijkt dat artikel 8 van het EVRM een afweging vereist tussen het gezinsleven van de betrokkene en het algemeen belang van de Belgische Staat.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip 'gezinsleven', dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. De voorwaarden die in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, in casu een stabiele de facto partnerrelatie.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker onvoldoende bewezen heeft een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Zoals supra werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, toont verzoeker niet aan dat dit besluit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd genomen. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de voorgehouden feitelijke relatie, wordt het bestaan van een gezinsleven, dit is in casu een de facto stabiele en standvastige (duurzame) partnerrelatie, dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond. Derhalve wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben voor wat betreft de voorgehouden partnerrelatie tussen verzoeker en mevrouw R.P.A.N.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES